

О.П. КИВЛЮК (доктор філософських наук, професор кафедри методології науки та міжнародної освіти)

Національний педагогічний університет ім. М.П. Драгоманова, Київ,
Україна

gileya.org.ua@gmail.com

ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ТА ІНФОРМАТИЗАЦІЯ ОСВІТИ В ПРЕДМЕТНОМУ ПОЛІ ФІЛОСОФІЇ ОСВІТИ

На основі теоретичного аналізу розглянуто понятійну сутність глобалізаційних та інформаційних освітніх процесів як суспільного явища. Обґрунтовано взаємозалежність та єдність процесів глобалізації та інформатизації освітнього простору в контексті його формування та розвитку, як цілісної системи не тільки за загальними контурами, а і за внутрішніми складовими існування цивілізації.

Ключові слова: глобалізація, інформатизація, освіта, суспільство.

Інформатизація освіти в умовах глобалізації і, як наслідок, поява поняття інформаційна педагогіка в сучасному освітньому просторі – явище досить складне і різнопланове, що включає соціальні, політичні, діяльнісні компоненти функціонування та розвитку суспільства, в даному контексті інформаційного, з його зв'язками, стосунками, процесами, наслідками. Теоретичний аналіз передбачає висвітлення таких складових понять процесів глобалізації та інформатизація освіти в предметному полі філософії освіти, як «глобалізація», «освіта», «глобалізація освіти», «інформація», «інформатизація», «інформаційне суспільство», «інформатизація освіти» та визначення теоретико-методологічних засад. Саме цим і зумовлена послідовність подальшого викладення матеріалу дослідження.

Глобалізація та глобалізаційні процеси в суспільстві та освіті розглядалися в роботах: В. Андрущенко, В. Бега, В.Буряка, М. Дмитренка, О. Джури, К. Корсака, В. Кременя, В. Лук'янець, Л. Макаренко, В. Нечитайло, І. Предборської, В. Савельєва, С. Сисоєвої, М. Степка, З. Тимошенко, Л. Хоменкота інших. Глобалізація (англ. globalization) – це процес претворення певного явища на світове, тобто всесвітньої різнопланової (економічної, політичної, культурної, освітньої) інтеграції та уніфікації, який носить системний характер та охоплює всі сфери життя суспільства. Явище глобалізації є наслідком прискорення різноманітних змін в світовому суспільстві та новітніх відкриттів людства, особливо інформаційних. «Глобалізація – це подолання і навіть ліквідація традиційних кордонів між державами шляхом формування єдиного технологічного, торгівельного, економічного та інформаційного простору. Завдячуючи глобалізації почалася реалізація неможливих для бюджету однієї країни проектів з багатомільярдними інвестиціями [2, с. 85]».

Процес глобалізації має за мету формування та розвиток взаємозалежного, інтегрованого, єдиного світу – цілісного не тільки за

загальними контурами, а і за внутрішніми складовими існування цивілізації. В такому єдиному світі затираються всі географічно-політичні межі соціально-культурних систем і саме людство все більше усвідомлює зникнення таких кордонів.

Глобалізація суспільства передбачає наступні зміни у три етапи: 1) усвідомлення необхідності та закономірності змін і визначення напрямку перетворень; 2) усвідомлення відповідальності та підготовка тих, хто ці зміни реалізовуватиме; 3) поступова трансформація суспільства тими, хто вже сам готовий стати членом новогосупільства (інформаційного або ж суспільства знань) і консолідує довкола себе інших. Глобалізація стимулює розвиток науки (економіки, інформатики, соціології, політології, філософії, екології, медицини, демографії тощо) і сама накопичує та систематизує надбання наукових знань у своїй теорії та практиці. До провідних напрямів глобалізації належить освіта, яка не тільки не залишалася осторонь, а й активно залучається до глобалізаційних процесів. Прискорення процесів інтеграції та уніфікації висувають нові вимоги до організації та якості освіти.

Проблемам освіти ХХІ століття: інтеграції, трансформації, модернізації, демократизації, глобалізації, інформатизації, стандартизації тощо присвячені публікації таких українських філософів, як: В. Андрущенко, А. Бойко, Л. Губерський, А. Гуменюк, О. Джура, Д. Дзвінчук, С. Клепко, Г. Лукевич, О. Малиновська, М. Попович, І. Предборська, О. Скубашевська, А. Ярошенко і т.д.; зарубіжних філософів – У. Бек, В. Біблер, Б. Гершунський, В. Лекторський, З. Сокулер, М. Фуллан та інші. Глобалізаційні процеси, які відбуваються, свідчать, що освіта вже виходить за межі впливу, реформування, модернізації окремої держави, тобто державної просвітницької політики. До цього процесу активно залучаються міжнародні неурядові установи та структури (фонди, благодійницькі структури та організації, громадські об'єднання, фінансові структури тощо). Звідси, як наслідок, з'являється загроза для урядів різних самостійних незалежних країн втратити контроль над освітніми процесами.

Поняття освіти філософи, педагоги, соціологи, політологи визначають по-різному в залежності від рівня розвитку суспільства чи проблемно-наукового поля діяльності. Серед вітчизняних філософів освіти слід назвати, насамперед, праці: В. Андрущенка, В. Беха, В. Вікторова, Л. Губерського, В. Журавського, В. Кременя, В. Лутая, М. Михальченка, О. Скубашевської, Т. Суходуб, М. Ярмаченка та інші. Освіта як предмет вивчення соціології визначається як головний «компонент культури, що забезпечує спадкоємність та відтворення нагромаджених знань, досвіду, традицій. У цьому контексті освіту можна розглядати і як процес навчальної та виховної діяльності, і як результат цього процесу. Причому освіта – це не просто діяльність, а діяльність в особливий спосіб організована, з певною ієрархією ролей і нормативним регулюванням [3, с. 254]». З точки зору педагогічної науки, освіта – це процес і «результат засвоєння систематизованих знань, умінь і навичок; необхідна умова підготовки

людини до життя і праці [8, с. 351]»; розвиток здібностей, удосконалення поведінки та збагачення інтелектуального, творчого, духовного, культурного потенціалу народу; індивідуального зростання особистості (самоосвіта); система освітньо-виховних та культурно-освітніх закладів.

Освіта – це не факт, а соціально-епістемологічний процес діяльності у суспільстві. Як свідчить сьогоднішня, освіта – процес безперервний, який, в свою чергу, означає одержання освіти протягом усього життя. Бо освіта може виступати як засобом дослідження світу (наука, література, мистецтво і т.д.), так і засобом, що протидіє освоєнню особистістю технологій життєдіяльності. Головна мета освіти – сформувати та розвинути людину як інтелектуальну, творчу, моральну, культурну, духовну, самостійну особистість та кваліфікованого спеціаліста і найвищу цінність суспільства. Глобалізацію освіти можна визначити як один з напрямів розвитку сучасної педагогічної теорії й практики в полі філософії освіти, що базується на необхідності підготовки людини до життя в умовах сучасного світу.

Таким чином, глобалізація освіти неможлива без вивчення проблеми впровадження в освіту й освітній процес сучасних форм і методів навчання на основі досягнень інформаційно-комунікаційних технологій у зв'язку зі зростаючою глобалізацією всіх сфер життя суспільства, зокрема педагогічної науки й практики [1]. Інформаційно-комунікаційні технології необхідні для роботи з даними (інформацією), які лежать в основі інформаційно-освітньої сфери, дозволяють створювати, підтримувати і розвивати гігантський комплекс інформаційних ресурсів, які забезпечують динамічний розвиток суспільства. Виникають розвинені інформаційні потреби людей, а на їхній основі формується висока інформаційна культура. Відбувається інтенсивне накопичення і концентрація теоретичного знання.

Отже, як наслідок бурхливого розвитку глобальних процесів у галузях кібернетики, інформатики, інформаційних та комунікаційних технологій, з'явився новий вид суспільства – інформаційне. Інформаційне суспільство (англ. Information society) – теоретична концепція постіндустріального суспільства, історична фаза можливого еволюційного розвитку людства, в якій інформація і знання є головним продуктом виробництва, які продукуються в єдиному інформаційному просторі. Формування інформаційного суспільства, як нового етапу розвитку цивілізації, вже не є правом вибору кожної людини, чи держави, а глобальний, системний, суспільно необхідний процес, який потребує багато зусиль та ресурсів.

Інформаційне суспільство – найбільш розвинений та розповсюджений етап сучасного суспільства у світі, хоча і є перехідним періодом до надсучасного – «суспільства знань». Базисом даного суспільства, як впливає з назви є інформація. Техніка, технологія, людська діяльність, в кінцевому результаті, будуть орієнтовані на генерування й оптимізацію інформації. Отже, виробництво інформаційного продукту стає рушійною силою розвитку суспільства. Тенденції формування, розвитку інформаційного суспільства та його наслідки досліджувались в роботах: Д. Белла, З. Бжезинського, В. Грехнева, А. Дриккера, П. Друкера, І. Ейдмана, Кивлюк О.П., 2014

У. Еко, А. Елякова, Ю. Задубняк, М. Кастельса, А. Кінга, І. Масуді, І. Мелюхіна, А. Мінка, С. Нора, Е. Поведскої, О. Рожена, Е. Тоффлера, Л. Хоменка, Є. Шершнева та інших.

Термін «інформація» у повсякденній мові визначається як повідомлення, знання, дані про щось. Із розвитком кібернетики та теорії інформації він набув розгалуженішого значення. Інформація тлумачиться як зміст повідомлення, міра організації. Важливо підкреслити, що, на думку багатьох дослідників: М.Ф. Тарасенко, Н. Винер, О. М. Рякін, Б.В. Бірюков, необхідно відрізнити поняття інформації від її матеріального носія. Інформація, вважають вони, не існує сама по собі, вона міститься в своєму матеріальному носії. Проте одна і та ж інформація може втілюватися у різні матеріальні носії і, навпаки, один і той же матеріальний носій здатний втілювати різноманітну за своїми семантичними та прагматичними характеристиками інформацію [6]. Не менш важливим фактом є те, що процес формування інформаційного суспільства здійснюється за рахунок інформатизації, автоматизації, комп'ютеризації що може мати як цілеспрямований, так і рефлексивний характер.

Інформатизація як спосіб існування інформації являє собою суперечливу єдність аспектів сталості (послідовним відтворенням процесів творення, зберігання, переробки, обміну, поширення інформації) та мінливості (оперуванням інформацією, яке складає зміст цих процесів). Принципову важливість для дослідження інформатизації має розуміння системного характеру інформації, яка наявна лише за умови існування інформаційної системи, відповідності організації джерела інформації й адресата. На думку Онопрієнко М. В., епістемологічна система понять «джерело інформації» – «шум» – «адресат-приймач інформації» – «потенційна інформація» – «актуальна інформація» уточнює розуміння системності інформації [7]. Інформатизація – це глобальний процес в результаті якого створюється інформаційне середовище, активно формуються та використовуються (пошук, обробка, збереження, отримання тощо) інформаційні ресурси. Розвиток інформаційно-комунікаційних технологій, процес інформатизації та формування інформаційного суспільства призвели до вражаючого прориву в сфері освіти, тобто інформація стала глобальним ресурсом людства. Вплив інформатизації на освіту має визначальний характер, що засвідчують зміни в процесах, які традиційно відбувалися в межах локальних інформаційних систем. Сучасні проблеми та перспективи інформатизації освіти презентовані в працях наступних українських та зарубіжних вчених: В. Андрущенко, В. Бикова, Н. Бойко, Б. Гершунського, В. Глушкова, Д. Давидова, Л. Долинера, Є. Дробкова, І. Захарова, І. Ібрагімова, О. Матвієнко, Н. Ничкало, Л. Хромченко свідчать про необхідність створення нового типу навчання, способу отримання знань. Є очевидним зв'язок між інформаційно-комунікаційними технологіями і розширенням евристичного, розвиваючого підходу в освіті. Змінюються цільові засади освіти, уявлення про природу знання, місце і роль викладача тощо. Створення освітніх середовищ різного

Глобалізація та інформатизація освіти в предметному полі філософії освіти

рівня надає студентам і викладачам якісно нові можливості для творчого навчання.

Отже, інформатизація освіти – комплекс соціально-педагогічних перетворень, що пов'язані з насиченням освітніх систем інформаційною продукцією, засобами та технологією; впровадження в систему освіти інформаційно-комунікаційних засобів та новітніх педагогічних технологій, що базуються на цих засобах. Поступово створюється багаторівнева система передачі, обробки, накопичення, відтворення інформації на різних електронних носіях і в різних аудіо-відео системах, в якій тісно взаємодіють традиційні педагогічні та інформаційні технології [8, с. 234].

Загальною нормою розвитку освіти у XXI столітті є норма реалізації процесу інформатизації освіти. Сенс цього процесу полягає у тому, щоб людина володіла електронними (інформаційно-комунікаційними) засобами навчання не тільки в період інтенсивної освіти (загальноосвітня школа – університет), але й протягом усього життя (дошкільна освіта – початкова школа – загальноосвітня школа – університет – самоосвіта – інститути перепідготовки та підвищення кваліфікації: неперервна освіта). Тобто навчання продовж життя реалізується через відповідні курси підвищення кваліфікації чи перекваліфікації кадрів, діяльність різноманітних навчальних і інформаційних центрів, реалізацію різноманітних міжнародних та корпоративних навчальних програм тощо. Зупинимось на цьому детальніше.

Вихід людства на рівень глобальної інформаційної цивілізації призвів до того, що процес інформатизації усіх сфер суспільної реальності став неминучим етапом у розвитку кожного суспільства. Україна, прагнучи стати повноцінним учасником європейського і світового цивілізаційного поступу, повинна відповідати найновітнішим вимогам і темпам глобальної інформатизації соціального і індивідуального життя. В сучасному світі здатність соціуму збирати, обробляти, аналізувати, систематизувати та накопичувати інформацію за допомогою інформаційно-комунікативних технологій стає провідною передумовою соціального та технологічного розвитку цивілізації загалом, та гармонійної особистості зокрема, в нових умовах. Цьому сприяє інформаційна культура особистості, яка дозволяє не тільки вільно орієнтуватися в інформаційному середовищі, а й брати участь у його формуванні, розвитку та перетворенні. А враховуючи те, що зміни інформаційно-комунікативних технологій відбуваються швидше, ніж змінюється одне людське покоління, оволодіння ними вимагає постійного вдосконалення і самовдосконалення особистісних і професійних здатностей в сфері інформаційних компетентностей. Звідси, актуалізується нагальна необхідність розвитку системи інформаційної освіти впродовж життя, вироблення розвивальних методів педагогічної майстерності, які б відповідали новітнім вимогам глобального інформаційно-комунікативного середовища.

Світ, що розвивається на основі принципів сприйняття і трансляції великих інформаційних потоків, а також розвитку новітніх інформаційно-комунікаційних технологій, вимагає від людини нового ставлення до

інформації і знання, без якого неможливою є особистісна адаптація і соціалізація. У зв'язку з цим однією з найактуальніших сфер сучасного суспільного функціонування є інформаційна освіта. «Однією з ключових проблем світу, що динамічно змінюється, є необхідність спеціальної підготовки сучасної людини до життя в інформаційному суспільстві і суспільстві знання. Становлення такого суспільства, яке часто називається «суспільством, що навчається», безпосередньо пов'язано зі зростанням потреби кожного громадянина в постійному підвищенні кваліфікації, оновленні знань, засвоєнні нових видів діяльності. Особливе місце при цьому займають інформаційно-комунікаційні технології, які відкривають небувалі можливості доступу до інформації і знань і дозволяють кожній людині реалізувати свій потенціал і покращити якість життя [4, с. 10]». Основним інструментом такої самореалізації і самовдосконалення є освіта, доступна на будь-якому етапі життя і професійної діяльності.

Таким чином, конкурентоспроможність кожної людини в соціально-адаптивному вимірі залежить від рівня її інформаційно-комунікаційної освіченості. Особливу роль інформаційна культура відіграє в сфері особистісної професійної самореалізації. Навички самовдосконалення, як відомо, набуваються протягом освітньої та самоосвітньої діяльності, розвиненість системи якої залежить від державних, корпоративних і громадських зусиль, які спрямовані на розвиток загальної інформаційної культури. Інформаційна освіта перетворюється на один з ключових засобів адаптації людини до сучасних цивілізаційних вимог. Причому постійне самовдосконалення в сфері застосування інформаційно-комунікаційних технологій стає головною умовою професійної та особистісної соціалізації. «Інформаційна освіта є суттєвою органічною частиною і необхідним виміром безперервної освіти, ґрунтується на інформаційно-комунікаційних, соціальних, гуманітарних науках і відповідних навчальних дисциплінах, дає необхідні й постійно поновлювані знання, необхідні для життя і діяльності у високотехнологічному інформаційно насиченому суспільстві [5, с. 87]». Тому система інформаційної освіти і просвітництва, а також новітні інноваційні педагогічні технології в цій сфері, становляться одним з найважливіших секторів як соціально-економічного, так і інтелектуально-гуманітарного розвитку кожного суспільства, яке прагне бути конкурентоспроможним в складній системі цивілізаційно-інформаційного поступу. Водночас слід зазначити, що процес інформатизації освіти супроводжується різного роду проблемами і складнощами, до яких, зокрема, відносяться: економічні, адміністративні, матеріально-технічні, методичні, кадрові, мотиваційні тощо.

У процесі інформаційної революції в умовах бурхливого розвитку науки взагалі, що розпочалась напередодні ХХІ століття, виник масовий інтерес світової спільноти до системного відтворення категоріальних структур, або так званих «фігур логіки». При цьому слід зазначити, що створення єдиної категоріальної основи на світовому рівні є об'єктивною умовою переходу людської цивілізації до інформаційної фази розвитку.

З одного боку, розвиток інформаційного суспільства свідчить про неминучі зміни у свідомості та мисленні кожної особистості з його пріоритетом загальнолюдських цінностей, перекоординацією до співпраці, розумінням соціокультурної інтеграції людства. Що у свою чергу є умовою створення цілісного погляду на світ у повноті його реальних суперечностей та визначальних тенденцій. З другого боку, усвідомлення даного процесу дає змогу цілеспрямовано використовувати категоріальну основу сучасної культури у світоглядній логіко-гносеологічній єдності для продуктивного осягнення дійсності в усіх сферах діяльності людини. Отже, таким чином і працює механізм саморегуляції соціуму, що ґрунтується на знакових системах. Практично будь-яка система освіти ставить за мету відтранслювати індивіду деякі масиви інформації і забезпечити їх сприйняття. Виходячи з цього, можна стверджувати, що будь-яка діяльність, пов'язана із сприйняттям і переробкою інформації, крім практично-перетворюючої функції частково реалізує освітню функцію. Адже інформація, що переробляється в тій чи іншій мірі впливає на свідомість особистості, її світосприйняття діяльнісну мотивацію тощо. Разом з тим освітній процес в будь-якій області перетворюється на процес передачі інформації, через яку саме і відбувається формування ціннісних настанов, умінь і навичок, необхідних для реалізації конкретного виду діяльності, а також виховна дія [9]. Таким чином, робота з інформацією містить у собі елементи освітньо-виховного процесу, а останній, в свою чергу, тісно пов'язаний з інформаційним сприйняттям. При цьому виховання і освіта, а також інформаційне сприйняття мають єдину пізнавальну природу. У зв'язку з цим одним з основних принципів реалізації процесів інформатизації освіти в епоху глобалізації є врахування особистісних потреб, здібностей і можливостей доступу до інформаційно-комунікаційних технологій, а також професійних компетенцій суб'єкта освітньо-інформаційного процесу.

Глобалізація та інформатизація освіти – це процеси інноватизації, інтеграції, мобільності та універсалізації освіти, що орієнтовані переважно на максимальний розвиток творчих здібностей, створення постійної мотивації до саморозвитку особистості на основі добровільно вибраного напрямку освіти, розширення можливостей самореалізації в професійній діяльності та конкурентноспроможності в умовах розвитку інформаційного суспільства.

Список використаної літератури

1. Буряк В. Актуальные проблемы философии. Методологические основания экономического знания, постиндустриальное общество, глобализация / В. Буряк. – Симферополь: Атика, 2006. – 182 с.
2. Дворецька Г.В. Соціологія: Навчальний посібник / Г. В. Дворецька. – К. : КНЕУ, 2002. – 472 с.
3. Педагогічний словник /за ред. М. Ярмаченка – К.: Педагогічна думка, 2001. – 516 с.
4. Бган Т.С. Глобалізація освіти як наукова проблема [Електронний ресурс] / Т.С. Бган. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/znpkhnpu_zntndr/2008

_28/2.html.

5. Мелюхин И.С. Информационное общество: истоки, проблемы, тенденции развития / И. С. Мелюхин. – М. : Изд-во МГУ, 1999. – 208 с.

6. Онопрієнко М. В. Інформатизація в контексті філософсько-методологічного дослідження інформатики / М.В. Онопрієнко. – К. : Софія-Оранта, 2007. – 212 с.

7. Информационная грамотность: международные перспективы / под ред. Х. Лау; Пер. с англ. – М. : МЦБС, 2010. – 240 с.

8. Матвієнко О.В. Інформаційна культура особистості: освітньо-виховний контекст: навч.-метод. пос. / О. В. Матвієнко. – К. : Ун-т економіки та права «КРОК», 2006. – 116 с.

9. Хмельницький О. О. Інформаційна культура: підготовка кадрів до інформаційної роботи : навч. пос. / О. О. Хмельницький. – К. : КНТ, 2007. – 200 с.

REFERENCES

1. Buryak V. Actual problems of philosophy. Methodological bases of economic knowledge, postindustrial society, globalization/V.Buryak. -Simferopol: Atika, 2006. - 182 s.

2. Dvorec'ka, G.V.Sociologîâ: posîbnik Tutorial / G.Dvorec'ka. -K.: MBK, 2002. - 472 (c).

3. Pedagogîčnij / go for red. M. Ârmačenka-K.: Pedagogîčna dumka Publ., 2001. - 516 s.

4. Bgan T.S. Globalizaciâ osviti yak Naukova problem [Elektronnij resource]/T.S. Bgan. -Access: http://www.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/znpkhnpu_zntndr/2008_28/2.html.

5. Melûhin and the information society: origins, problems, trends and / S. Melûhin. -M.: IZD-vo MGU, 1999. - 208 s.

6. Onopriênko M.V. Înformatizaciâ in kontekstî filosofs'ko-metodologîčnogo by informatiki/m. Onopriênko. -K.: Sofia-Oranta, 2007. - 212 s.

7. Information literacy: an international perspective/ H. Lau; Lane. from English. -M.: MCBS, 2010. - 240 c.

8. Matviênko O.V. Înformacijna culture osobistosti: osvîtn'o-vihovnij: navč-context method. the PIC. /O. Matviênko. -K.: University of ekonomiki the law "Krok", 2006. - 116 s.

9. Khmelnytskyi O.O. Înformacijna culture: pidgotovka kadriv-informacijnoï roboti: navč. the PIC. / O.O.Khmelnytskyi. -K.: CST, 2007. - 200 c.

КИВЛЮК О.П., доктор философских наук, профессор кафедры методологии науки и международного образования, Национальный педагогический университет им. М.П. Драгоманова, Киев, Украина

ГЛОБАЛИЗАЦИЯ И ИНФОРМАТИЗАЦИЯ ОБРАЗОВАНИЯ В ПРЕДМЕТНОМ ПОЛЕ ФИЛОСОФИИ ОБРАЗОВАНИЯ

На основе теоретического анализа рассмотрено понятийную сущность глобализационных и информационных образовательных процессов как общественного явления. Обосновано взаимозависимость и единство процессов глобализации и информатизации образовательного пространства в контексте его формирования и развития, как целостной системы не только по общим контурам, но и по внутренним составляющим существования цивилизации.

Ключевые слова: глобализация, информатизация, образование, общество.

О.КYVLYUK., doctor of philosophical sciences, professor of department of methodology of science and international education, National Pedagogical Dragomanov University, Kyiv, Ukraine

GLOBALIZATION AND INFORMATIZATION OF EDUCATION IN THE OBJECTIVE FIELD OF PHILOSOPHY OF EDUCATION

On the basis of theoretical analysis the sense of globalizational and informatizational processes of education is observed as a society fact. Interdependence and unity of the processes of informatization and globalization of educational sphere in the context of its formation and development are justified as a whole system not only in a general way but also in its inner parts of society being. The process of informatization of education is accompanied by all sorts of problems and difficulties, which include : economic , administrative , logistical , teaching , recruitment , motivation and more. On the one hand, the development of information society shows the inevitable changes in the minds and thinking of each individual to his priority of values, recoordination to cooperation, understanding of social and cultural integration of humanity which in its turn is a condition for the creation of a holistic view of the world in the fullness of its real contradictions and determining trends. On the other hand, the realization of this process makes it possible to purposefully use categorial basis of the modern culture of vision logical and epistemological unity for productive comprehension of reality in all spheres of human activity - the mechanism of self-regulation of society based on sign systems is working. Work with information includes elements of educational process, and the latter, in its turn, is closely related to information perceptions. With this training and education, and information have a unified perception of a cognitive nature. In this regard, one of the main principles of the implementation process of informatization of education in the era of globalization is the consideration of personal needs, skills and access to information and communication technology, and professional competence of the subject of educational and informative process. Globalization and informatization of education is processes of innovatization , integration, mobility and universalization of education, oriented towards the full development of creative abilities , creating a constant motivation for self-identity based on freely chosen direction of education, widening of possibilities of self-empowerment in professional activities and competitiveness in terms of the development of informational society.

Key words: globalization, informatization, education, society.

Стаття надійшла до редколегії 07.04.14

Прийнята до друку 12. 04.14